

Twee dagen na de aanslagen in Parijs... In de trein besef ik mij dat ik de les niet zal starten over gespreksvaardigheden binnen taakgerichte hulpverlening, maar dat ik zal starten met de gebeurtenissen in Parijs.

Sommige studenten zullen het vast waarderen, andere vinden het hypocriet. Want waarom wel Parijs bespreken en niet de voortdurende aanslagen in Irak, Afghanistan en Palestina? En weetje wat, ik geef ze nog gelijk ook. Waarom besef ik mij nu pas dat ik dit moet bespreken?

Ik denk omdat Parijs zo dichtbij is. Parijs bezoek ik twee keer per jaar. Irak, Afghanistan en Palestina niet. Is dat het? Misschien is het ook egoïsme dat ik Parijs wel wil bespreken en andere landen niet. Want Parijs is een stad van vrede en het Midden-Oosten is altijd al een conflictgebied geweest. Parijs is dichtbij, Parijs had Amsterdam kunnen zijn....

Hoe ga ik ervoor zorgen dat het meten met twee maten niet wordt gevoelt door de studenten? Ik kan dat niet; ik meet met twee maten en dat is ook exact wat ik ga zeggen.

“Jongens, jullie weten allemaal wat er is gebeurd dit weekend en ik wil het hier met jullie over hebben. Ja het gebeurt overal in de wereld... Maar nu, nu komt het heel erg dichtbij en ik ben bang. Ik besef mij dat dit in Amsterdam had kunnen gebeuren en dan zaten wij heel misschien niet met z'n allen hier in dit lokaal. Hoe gaan jullie hiermee om? Voelen jullie dit ook of niet? Wat kunnen wij vandaag en in de toekomst doen om dit te voorkomen. Kunnen wij dit überhaupt wel voorkomen?”

Dit zijn vragen die ik hen stel om vooral na te denken over zichzelf en zoals Ghandi ooit zei: 'Be the change you want to see in the world'. Een studente roept: 'Ik ga voortaan glimlachen naar vrouwen met een hoofddoek' en de ander zegt 'Laat ik eens een moskee bezoeken en vragen wat de Islam nou eigenlijk is, want ik snap het echt niet meer'.

En zo bedenken wij nog meer kleine simpele manieren om weer even grip te krijgen op het leven.